

Titlu original (eng.): Reckless lady

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
EGERTON, DENISE**

O femeie cutezătoare / Denise Egerton

Traducător: Teodor Eugen Atanasiu

București: Editura și Tipografia Alcris, 2019.

ISBN 978-6-6-736-289-3

I. Aurelian Micu (Editor)

II. Alexandra Piripitsis (Redactor)

821.111. 31=135.1

Colecția „ROMANTIC“

DENISE EGERTON

O femeie cutezătoare

Traducerea și adaptarea în limba română de:

TEODOR-EUGEN ATANASIU

Editura și Tipografia

ALCRIS

EDITURA ALCRIS,

vă recomandă ultimele apariții din
colecția "ROMANTIC"

1059	Annette Broadrick	-Nopti uitate
1060	Anne Shorr	-Între două iubiri
1061	Carole Dean	-Furtună de primăvară
1062	Anne Hampson	-Dragoste în insulă
1063	Beryl Bainbridge	-Întâlnire riscantă
1064	Essie Summers	-Primăvară în septembrie
1065	Pat West	-Calea înțelegerii
1066	Martha Vincent	-Prizoniera dragostei
1067	Mary Pearson	-Flacăra nestinsă
1068	Judith Hershner	-O scrisoare neprevăzută
1069	Beth Brookes	-Dorință sălbatică
1070	Anne Bellamy	-Învăță să iubești din nou
1071	Theresa Dale	-Îmblânzirea scorpiei
1072	Caroline Farr	-Zeița soarelui
1073	Marilyn Mayo	-Trăind din amintiri
1074	Amanda Clark	-Planul lui Shannon
1075	Helen Ray	-Regina ghețurilor
1076	Daisy Logan	-Serenadă pentru un înger
1077	Carol Bogolin	-O căsătorie salvată
1078	Paula Firth	-Inima bine păzită
1079	Carole Dean	-O ofertă de nerefuzat
1080	Sheila Holland	-Inimi zbuciumate
1081	Jenny Ranger	-Un nou început

Capitolul 1

Gregory Lovat își sprijini corpul lung și zvelt de colțul biroului din lemn de nuc și o privi pe secretara lui.

– Privești situația dintr-un unghi greșit, Dell, spuse el cu severitate. Unde ți-e simțul umorului?

Probabil că obținuse acest post râvnit, cu doi ani în urmă, datorită simțului umorului, trădat de mimica rapidă a gurii ei și licărul cald, secret, al ochilor ei albaștri.

În spatele înfățișării banale a lui Lovat se afla un creier de excepție și un spirit strălucitor, devastator; respinsese multe candidate mult mai experimentate pentru această față zveltă, cu o inteligență vie, care-i dansa în ochi.

În momentul de față acei ochi erau destul de timizi, ca și râsul ei.

– Să știi că nu este amuzant să ai o rudă condamnată

pentru bancrută frauduloasă și să-i vezi numele în toate ziarele. Nu este o glumă de care să râzi cu ușurință.

Lovat își aprinse o nouă țigară de la cea veche.

– Harding este un nume comun. Aș putea spune că este eticheta onorabilă a multor cetățeni merituoși care nu se îngrijorează deloc. Firește, nu e nicio bucurie să ai un unchi condamnat, client al unuia din hotelurile Majestății Sale, dar este unchiul tău. Nu reprezintă însă cine știe ce în viața ta, nu?

– Totdeauna am avut o aversiune față de el, zise Dell cu candoare. M-a atras pentru că nu era altcineva care să fie în stare s-o facă și s-a gândit că s-ar putea să merite. Știa că voi căpăta niște bani de la mama când voi împlini optsprezece ani. Știam și eu și abia așteptam ziua aceea; am luat banii și am întins-o. Din fericire, nu era implicat direct în chestiunea asta, dar a crezut că poate să pună gheara pe ei. Era nebun!

– Așa cred și eu, zise Greg cu înțelegere.

– N-a fost cine știe ce. Suficient însă pentru a-mi plăti pregătirea de secretară și să mă întrețin până am găsit un loc de muncă. Nu mi-a plăcut niciodată și am fost bucuroasă să scap de el, dar n-am crezut că era un escroc.

– De când nu l-ai mai văzut?

Dell ridică privirea de pe paginile frumos dactilografiate spre fața lui Greg Lovat.

– L-am văzut cu o zi înainte de a fi arestat. Înainte de asta nu-l mai văzusem de optsprezece luni, dar mi-a telefonat aici, erai plecat atunci, și mi-a cerut să-l văd. M-a dus la o ceainărie și mi-a cerut să-i împrumut niște bani, cât am. I-am spus că nu am nimic – nu era tocmai adevărat – dar am spus-o într-un scop anume. Se înroși. Era atât de furios că n-a putut obține nimic, încât m-a lăsat baltă și a plecat, rămânând eu să plătesc ceaiul.

– Drăguțul de el, bătrânul gentleman! Cum n-a reușit să-și atingă obiectivul și cum nu ești prea afectată, n-ai de ce să te îngrijorezi. Dacă trebuie să stea la răcoare un an sau doi, asta îi va reduce burdihanul și tensiunea arterială și-i va face tot binele posibil. Acum, dacă mă gândesc mai bine, nu-i prea hrănesc cine știe ce la închisoare, sau e altfel?

– E totul foarte bine, zise Dell, ignorându-i ultimul comentariu, dar am un motiv anume pentru care nu vreau să fiu implicată pentru moment. Știi, se uită direct la el, am de gând să-mi dau demisia.

El se ridică de la birou, înspăimântat.

– Să-ți dai demisia? Ia te uită! Nu poți face așa ceva. Vreau să spun... ce e asta? Rebeliune împotriva muncii laborioase? Ia să ne uităm la tine. Ocoli biroul și, cu degetele pătate de nicotină, îi ridică fața către lumină. Știu, zise el grav, în timp ce lui Dell îi venea sângele în

obraji, e o chestiune amoroasă.

— Ea îl privi cu îndrăzneală. Dădu încet, afirmativ, din cap.

— Terry Randall! rosti el. M-am gândit la așa ceva... știam că-ți telefonează tot timpul, că ți-a trimis flori și mai știi eu ce, dar nu eram sigur că... făcu o pauză. Este fiul lui Sir Hector Kendall, directorul de bancă? Ea dădu din nou din cap. Și urmează rochia de satin alb și alte lucruri de cununie?

— Ei da... culoarea îi îmbujoră obraji într-un roz plăcut. Deși nu este oficial, încă nu m-am întâlnit cu ai lui. Dar Terry mă va duce la un concurs de motociclete săptămâna viitoare în Scoția, când își începe concediul, pentru a putea fi prezentată... oficial.

— Și acum te întrebi cum vor reacționa la veștile despre unchiul tău? întrebă el cu o blândețe neobișnuită. Nu-ți fie teamă, Dell! Terry se căsătorește cu tine, nu cu unchiul tău, te vor îndrăgi pentru ceea ce ești. În plus, dacă tânărul este serios, va considera că ești singura persoană care contează. Presupun că îl întâlnești în după-amiaza asta?

— Da. Pentru prima oară... de când s-a întâmplat. A fost plecat.

— Bun! aprobă Lovat. O să vezi ce puțin contează pentru el. Sună! Vezi cine e!

Mâna căzu de umărul ei și ea se întoarse spre telefon

și răspuse.

— Vrei s-o vezi pe Netta Dupres? îi transmise ea mesajul lui Lovat, care se prinse cu mâinile de cap, într-un gest de panică.

— Netta? Dumnezeu să ne ajute. Trebuia să iau masa cu ea la prânz și am uitat cu desăvârșire. Sună la Luxor și reține masa mea obișnuită și comandă niște flori, orhidee sau gardenii, rămâne să decizi tu. O poți trimite la mine.

Dell transmise mesajul că domnul Lovat o va vedea pe miss Dupres.

— Mă bate la cap să-i scriu o piesă, spuse el.

— Și o vei face?

— Ei bine, s-ar putea. Unii cred că e terminată, dar cred că mai e ceva de ea, dacă i se dă rolul potrivit. Am ceva și s-ar putea s-o scriu pentru ea.

Ușa se deschise larg. O voce discretă murmură:

— Miss Dupres, domnule Lovat și Netta Dupres păși înăuntru.

Arăta mai mult ca oricând ca o femeie-tigru, se gândi instantaneu Dell.

Era o notă de răutate în ochii ei căprui, în linia strânsă a buzelor. Genul pe care toate celelalte femei o priveau cu neîncredere din prima clipă.

Nu că mă privește cătuși de puțin, se gândi Dell, nu e cazul pentru că nu concurez în același domeniu. Nu și-l putea închipui de Terry îndrăgostindu-se de o astfel de

persoană. Simpla idee era amuzantă! Dar dacă tot ce se vorbea era adevărat, foarte mulți bărbați se îndrăgosteau de ea. Erau în mod neîndoios iubiți. Exista oare unul anume? Posibil, dar cine știa și cui îi păsa? Cât despre Gregory Lovat, se gândi Dell amuzată, era imun la asemenea vrăjitoare.

Netta se duse direct la Greg și, spre amuzamentul lui Dell, îl sărută.

– Gregory, dragule! susură ea. Apoi, cu grație, remarcă prezența Dellei. Ce faceți domnișoară Harding? Nu ești dumneata, adică, vreau să spun, nepoata lui Eustace Harding despre care se vorbește acum? Știu că ziarele au spus că o nepoată a lui lucrează pentru Greg, dar nu pare posibil.

– Ba e foarte posibil, zise Dell cu răceală. Este unchiul meu.

– Biata de tine, copilă! Știi ceva despre ce a făcut?

Curiozitatea, autentic răutăcioasă, licări în ochii ei căprui. Dell deschise gura să răspundă, dar Gregory i-o luă înainte.

– Nu, Netta, murmură el cu blândete. Dell se ocupă numai de treaba pe care o are la mine. Nu are niciun amestec în treburile unchiului ei. Încearcă scaunul acesta...

Dell se strecură din birou cu fruntea sus și cu buzele strânse. Ochii ei albaștri aruncau fulgere. Femeia asta... cum îndrăzne! Dar... asta nu însemna că...

Greg putea foarte bine să spună că Harding era un nume comun, dar reporterul care făcuse cercetări descoperise și-i menționase numele că lucra la Greg și, cum acesta era o celebritate, o deposedase de această mică protecție.

Dacă Netta Dupres știa, atunci știa toată lumea. Oricât de inocentă ar fi, va deveni ținta împroșcărilor cu noroi. Și, după cum știa și Greg, noroiul lasă urme. Va trece mult timp până când oamenii vor uita că era nepoata lui Eustace Harding.

Dacă se mărita cu Terry acum.. dacă logodna va fi anunțată... nu va mai fi pur și simplu Dell Harding, secretara lui Gregory Lovat. Va fi Dell Harding, al cărui unchi era acum un număr la închisoarea Coldstone.

Iubindu-l pe Terry, cum va putea să-l înșele în această privință?

După vreo două ore, încercase să-i spună ce simțea.

– Vezi, oamenii vor vorbi... îi spuse ea. Și apoi se oprise, cu respirația întretăiată. Va fi mai greu decât își închipuisese să dea glas celor ce gândise că trebuie să-i spună.

Oprise mașina în vârful lui Hind Road și minunatele dealuri Surrey se ridicau în jurul lor, gălbui, verzi și mov în soarele de iunie. Așa trebuie să fie în Scoția, se gândi Dell, numai că totul trebuia să fie mult mai mare.

Dar trebuia să-și scoată Scoția din minte.

Îndată ce se întâlniseră, înțelesese că Terry aflate

despre unchiul ei, Eustace Harding din ziare. Modul în care se uitase la ea și-i luase brațul îi spuse asta, deși niciunul nu rostise niciun cuvânt despre întreaga situație.

De obicei, îi oferea prânzul în oraș, în zilele ei cu program redus, de jumătate de zi, înainte de a se angaja în plimbarea de după-amiază, dar azi îi propuse un picnic.

– E prea frumos ca să ne irosim vremea undeva înăuntru. Luăm ceva de la Fortnum și mâncăm în mașină.

Părusse o idee minunată. Se simțea stânjenită să apară în locuri publice, deoarece credea că oamenii se uitau la ea, o recunoșteau și șușoteau. În plus, se gândea ea, va fi mai ușor să spună ce avea de spus când vor fi cu totul singuri, împreună. Se uita acum la Terry, stând la volan, în timp ce soarele îi lumina figura delicată și dorea ca el s-o ajute. Nu știa ce să-i spună.

El nu se uita la ea. Plescăi din limbă, fluieră printre dinți și zise:

– Da. Acesta e adevărul, oamenii vor vorbi. E destul de greu pentru tine, dar așa se întâmplă.

Dell îi aruncă o privire rapidă, surprinsă. Într-un anume fel, glasul și privirea lui – care era fixată prin parbrizul mașinii spre cerul albastru – erau cele ale unui străin.

– N-ar fi putut surveni într-un moment mai rău. Mi-a făcut o impresie dezagreabilă când am citit și m-am

gândit. În actualele circumstanțe, ar fi bine să amânăm lucrurile, un timp.

– Să le amânăm?

– Excursia pe care voiam s-o facem săptămâna viitoare, de exemplu, vreau să spun...

Dell spuse:

– Nu pot să-mi amân vacanța, știi? Trebuie s-o iau când îi convine și șefului meu și el pleacă la New York săptămâna viitoare.

Se opri brusc. Ce avea de-a face vacanța ei cu asta? Nu planificase să-i spună lui Terry că, orice s-ar întâmpla, nu dorea ca un scandal care-o privea pe ea să-l atingă și pe el? Ceea ce, deși nu se gândise mai devreme la asta, excludea automat excursia din Scoția, pe care o aveau în vedere.

Măinile și le ținea strâns una în alta pe costumul bleumarin din pânză și deveni brusc foarte palidă. Acum era ea cea care se uita în altă parte, în timp ce fiecare cuvânt pe care el îl rostea părea ca o lovitură de pumnal în inima ei:

– Ascultă Dell, va fi în regulă când toate astea vor trece. În câteva luni, toată lumea va uita de numele lui Eustace Harding. Dar mi-e teamă că, pentru moment, va trebui să nu facem publică logodna noastră.

Cât de grijuliu vorbea, se gândi ea. Era curios cât de

ușurată se simți. Ar fi trebuit să-i fie recunoscătoare lui Terry pentru că o ajută să iasă din impas, scutind-o pe ea să spună toate astea. În schimb, simți ca și cum cineva i-ar fi turnat în cap o găleată cu apă rece ca gheața, foarte încet.

Ieși din mașină. Traversă drumul și se duse în tufele de pe marginea șoselei. Rămase acolo, uitându-se în vale. Apoi auzi ușa mașinii închizându-se și pașii lui Terry pe urmele ei.

– Îți dai seama că așa e cel mai bine, Dell? întrebă el cu nerăbdare în glas.

Lângă ea se afla un mestecăn tânăr. Se uită la trunchiul lui alb și se gândi la visul ei despre munții înalți din Scoția. Apoi privi în jur la Terry și ceva din ochii ei fermi îl făcu să-și piardă controlul.

– Vrei să spui, întrebă ea, că nu vrei să-ți cunosc familia săptămâna viitoare?

Gura lui se strânse. Apoi spuse sec:

– Da. Vezi, îți pot spune că n-am menționat numele tău guvernatorului. Am spus numai că voi veni cu cineva pe care vreau ca ei s-o cunoască. Așa că nu-i nimic de explicat. Pot spune că nu poți să vii... făcu o pauză în explicația lui fluentă pentru a termina pe o notă de om jignit. Ce am spus de este atât de amuzant?

Pentru că Dell râdea, și nu putea, oricât s-ar fi întreb

de ce, să-și dea seama ce era de râs în situația asta nenorocită.

După o clipă, redeveni serioasă și se uită la el.

– Nimic, Terry. Gura i se strâmbă puțin. Gregory Lovat m-a acuzat în dimineața asta că mi-am pierdut simțul umorului. Sunt bucuroasă că funcționează încă, asta-i tot.

El o privi cu o undă de resentiment în ochii destul de întunecați.

– Sunt momente când nu pot să te înțeleg, se plânse el. N-aș fi crezut că este o glumă faptul că unchiul tău...

Se întrerupse, pentru că ea îl privea cu ironie.

– Unde am mai auzit cuvintele astea? se întrebă ea cu glas tare. O, știu! Le-am folosit chiar eu în dimineața aceasta. M-ai înțeles greșit, Terry. Nu râdeam de unchiul Eustace, râdeam de mine. Pentru că m-am întrebat toată ziua cum să te fac să înțelegi că numele tău nu trebuie pătat cu noroiul pe care l-a împrăscat unchiul meu asupra mea. Și nu trebuie să-mi fac griji. Ai făcut totul atât de simplu și de ușor pentru mine.

El o privi din nou cu atenție.

– Ei bine, atunci de ce te uiți așa la mine?

– Mă întrebam, spuse Dell încet, dacă te-am cunoscut cu adevărat, Terry, și nu cred că te-am cunoscut cum trebuie. Și, terminând cu o hotărâre bruscă, nu te voi mai putea cunoaște pentru că îți spun adio.